

Kedden hajnalban meghalt dr. Berkes tiszti orvos

A nyakerek átvágásán kívül meg is mérgezte magát? — Nem sikerült a vérátömlesztés

(A Délmagyarország munkatársától.) A Délmagyarország keddi számában részletesen beszámolt arról, hogy dr. Berkes Dezső ismert szegedi tiszti orvos Budapesten, Heltai Jenő volt szinigazgató lakásán öngyilkosságot követett el. A tragikus sorsu orvos zsiltepengével vágta át a nyakát, 10—15 percet feküdtetett eszméletlenül a lakásban, mialatt rengeteg vért vesztett.

Dr. Berkes Dezső — mint már megírtuk — nyolc nappal ezelőtt utazott fel Budapestre Heltai Jenőhöz, akivel még Heltai szegedi színészkedése idején került barátságba. Heltai Jenő mintegy négy héttel ezelőtt járt Szegeden és akkor hívta meg budai vilájába dr. Berkes, aki már akkor idegességéről panaszkodott. Dr. Berkes nemrégiben tett eleget a meghívásnak.

Azonnal el akart utazni,

de dr. Wolf Ferenc tiszti főorvos barcelonai utazása miatt csak nehezen és későn kapott szabadságot.

Elutazása után néhány nap múlva hosszú levelet írt haza, amelyben közölte, hogy jobban érzi magát és reménykedik. Hozzártatózó boldogok voltak. Hétfő délután pedig megjött a távirat, hogy Budapesten öngyilkosságot követett el.

kosságot követett el.

Az öngyilkosság felfedezése után a szerencsétlen orvost azonnal bezárlították a Bakay-klinikára, ahol Bakay professzor — mint jelentettük — vérátömlesztési műtétet hajtott végre. A műtét azonban nem járt kellő eredménnyel és

dr. Berkes Dezső hajnali két órakor meghalt

anélkül, hogy eszméletét visszanyerte volna.

A halál bekövetkezése után az orvosok a holttesten olyan tüneteket fedeztek fel, amelyek szerint feltehető, hogy

a szerencsétlen orvos meg is mérgezte magát,

mert a sikeres vérátömlesztés után életben kellett volna maradnia, ha csak borotvapengével vágott volna bele nyakereibe. Hogy Berkes Dezső milyen mérget vett be, nem lehetett megállapítani. A budapesti rendőrség intézkedésére a szerencsétlen orvos holttestét hazahozatala előtt felboncolják.

Az öngyilkos tiszti orvos felesége és gyermekei Budapestre utaztak, hogy az eljárást siettesék. A boncolás után a holttestet Szegedre szállítják és itt temetik el.

Rövid tárgysorozata lesz a szerdai közgyűlésnek

A tisztviselői előlegek és a városi lakások kiosztásának kérdése

(A Délmagyarország munkatársától.) A márciusi közgyűlés tárgysorozata igen nehezen alakult ki. A tanács már délelőtt féltizenegy órakor összeült, hogy előkészítse a szerdai napirendet és tizenegy órára teljesen elkészült az anyaggal. A tanács tagjai alig produkáltak valamit erre az első tavaszi ülésre. A polgármester csodálkozva kérdezte, hogy elmondta-e mindent, mert az elmondottakat szörnyen kevesli, a kiírt előadói tarsolyokból nem került elő semmi új.

A helyzetet dr. Ördög Lajos tb. tanácsnok mentette meg, aki kissé elkésve nyitott be a tanácsterembe hóna alatt tekintélyes aktacsomóval.

— Gyűn a Lajcsi! — örvendezett a polgármester —, ő majd megmenti a helyzetet...

A gazdasági ügyosztály tényleg hozott holmi tárgyalni valót, de azért a márciusi közgyűlés tárgysorozata mégis igen szegényes lesz.

Egyike lesz a legérdekesebb tárgyaknak az a tanácsi javaslat, amely

PATZAUER
RUM
LIKÖR KONYAK

a városi tisztviselők karácsonyi előlegére

vonatkozik. 1927-ben a közgyűlés a nyolcadik fizetési osztálynál alacsonyabb kategóriákba tartozó városi tisztviselők számára beszerzési előlegként félhavi fizetésüknek megfelelő összeget szavazott meg azzal, hogy ez az előleg hat hónap alatt egyenlő havi részletekben visszafizetendő. Néhány hónappal később a közgyűlés felmentette a tisztviselőket a karácsonyi előlegek visszafizetésének kötelezettsége alól, ugyanakkor kimondotta azt is, hogy ezt az előleget segélyként a magasabb fizetési osztályokba sorozott tisztviselők is megkapják. A közgyűlés határozatát megfelelőbezték a belügyminiszterhez, aki nemrég, mint ismeretes, megsemmisítette a közgyűlés határozatát és elrendelte az előlegek visszafizetését.

A miniszter rendelete nagy konsternációt keltett az érdekelt tisztviselők körében. A sérelemmel foglalkozott a városi alkalmazottak egyesülete is, amely kinyomozta, hogy más városok adtak tisztviselőiknek karácsonyi segítséget és ezt a belügyminiszter is jóváhagyta. Az egyesület beadványt intézett ezen az alapon a tanácshoz és kérte, hogy a tanács terjesszen felirati javaslatot a közgyűlés elé és a közgyűlés kérje meg a belügyminisztert elhatározásának megnásítására. Az is kérte az egyesület, hogy a város az előlegek részleteinek levonását csakis akkor kezdje meg, ha ezt a második közgyűlési határozatot sem hagyná jóvá a miniszter.

A város tanácsa átírt négy város, Pécs, Miskolc, Debrecen és Kecskemét tanácsához és sürgős értesítést kért, hogy náluk mi történt a karácsonyi segélyekkel.

A keddi előkészítő ülésen Rack tanácsnok bejelentette, hogy az átiratokra válasz még nem érkezett, a számvevőség ellenben két várost telefonon hívott fel és így érdeklődött a dolog iránt. Kiderült, hogy mindkét város adott karácsonyi segélyt tisztviselőinek és ezeket a segélyeket a belügyminiszter jóváhagyta.

A tanács ezen az alapon elhatározta, hogy a tisztviselők egyesületének kérelmét pártolólággal terjeszti a közgyűlés elé. A tisztviselők kérelmének a levonások elhalasztására vonatkozó részét azonban a tanács nem tette magáévá, mert a miniszter kategórikusan elrendelte az előlegek hat hónap alatt való levonását, ellenben kimondotta, hogy

hiányzó összeget Bux Jakab a hajón szándékozott összebortválni és ez sikerült is neki.

Molnár Henrik Jolsván volt boltos, de a szövetkezet megbuktatta. Azelőtt husz forint volt a napi bevétele, az utolsó időben már csak nyolc-tíz. Egy rokona, Mr. B. Wolff már évek óta kint élt Amerikában, ahhoz igyekezett. A feleségét odahaza hagyta, azzal a reménykedéssel, hogy tavasszal kihozhatja maga után. Ő volt a társaság legszomorúbb tagja. Szüntelenül egy elsárgult fényképet nézegetett, éjjelenként hánykolódott az ágyán és nagyokat sóhajtott. A katonaságnál pék volt és azt szerette elmesélni, hogy Galiciában egy nap mennyi kenyeret sütöttek császármánőver alkalmával. Nagyon tisztességes, jóra való embernek látszott.

Ez a két hálótársam arról volt nevezetes, hogy a paraszti publikum az ő révükön engem is zsidónak tartott. Másik ok az volt, hogy fotografus voltam. Fotografus pedig csak zsidó, vagy német lehet.

Alattam lakott Mayer Béla volt óbecsei suszter. Azelőtt a cipész-szövetkezetben dolgozott, de valami pénzügyi kalamitás miatt, amelynek részleteit nem ismertem meg, nem volt otthon maradása. Szidta a büdös zsidókat, akik nyomorult ötszáz korona miatt végre akarták hajtani. Egyébként civakodó természetű ember volt, akitől később kissé elhidegültünk. Benne duzzadt leginkább a parasztok irányában az iparos önérték és senki sem tudta magát olyan szép iparos stílusban kifejezni, mint ő. Később, amikor már eluntuk magunkat a hosszú uton, Mayer pedig népszerűtlenné tette magát, Varga cukrász esténként siránkozó hangon megszólalt:

— Jaj, de büdös csirizszagot érzek... Nem lehet kibírni!

Máskor arról panaszkodott, hogy ugy tele-szedi magát csirizszaggal, hogy hónapok múlva is büdös lesz a torta tőle, amit csinál.

Mayer Béla ilyenkor becsületsértő kifejezésekkel válaszolt és szó szót ért. A lármába és kiabálásba a szomszéd blokkok lakói is beleszóltak, míg az inspekcións matróz meg nem fenyegette a társaságot, hogy lecsukják azt, aki éjszaka zajt csinál.

Varga László már volt kint Amerikában két évig. Newyorkban élt az egész családja, apja, anyja és hat testvére. Már megvolt az első polgárlevele, amely az amerikai állampolgárság első lépcsőfoka és nem magyar, hanem amerikai utlevéllel utazott. Ő tulajdonképpen hazament Amerikába. Magyarországra azért jött, mert egy lányt szeretett volna elvenni. A lány azonban a két esztendő alatt megunta a várást és másnak lett a felesége. Varga így ismét hátat fordított Magyarországnak. Négy hónapot töltött idehaza s a mulatságos az esetében az volt, hogy ez idő alatt a katonai és polgári hatóság egy fegyvergyakorlat elmúlásáért lázasan nyomozott utána a konzulátus útján — Amerikában.

Utolsó tagja volt szűkebb társaságunknak Benkő István. Róla azt jegyeztem fel, hogy ő volt a legközömbösebb ember, akit életemben ismertem. Egész nap az alsó sarokágyon hevert és csak akkor kelt fel, ha takarításkor felzavarták a fedélzetre, ha evéshez hívták, vagy ha más valami muszáj kimozdította. Nápolyban, Palermóban ki sem mozdult a vak-kából. Gibraltárba a hajnali órákban érkezünk. Közvetlenül Gibraltár előtt találkozunk

a Cunard Line másik hajójával, a Caroniával. Még egészen sötét volt és a két kivilágított hajó rakétákkal üdvözölte egymást. Az esemény a fedélköz publikumának jó részét kicsalta az ágyból. Utána már le sem feküdtek az emberek, mert közeledtünk Gibraltárhoz és a világitótornyok változó fénye, a hadihajók fényoszorói és a hegyoldalon épült város lámpái szikrázva ragyogtak bele a hajnali szürkületbe. Molnár lekiáltott Benkőhöz, aki akkor fordult a jobbik oldalára:

— Benkő, gyere fel, mert ilyet még nem láttál, mióta kilyukadt az orrod!

Benkő lusta volt felöltözni. Csak a takarót pöndörítette rá a lenge magyarra és úgy kuszott fel a létraszerű lépcsőn. Egészen már fel se jött, csak a fejét dugta ki a nyíláson:

— Ezért se volt érdemes felgyünni. Olyan ez, mint az alsóvárosi temető Szegeden, mind-szentek éccakáján.

Amerikáig a fedélzet nem is nagyon látta Benkő István. Mikor közvetlenül Amerika előtt élet kezdődött a vizen, hajókkal találkoztunk, kis motorcsónakok szaladoztak körülöttünk, vitorlások usztak a ködben, halászbarkák rajzoltak mindenfelé, ismét hívta valaki Benkőt. De Benkő állhatatos maradt:

— Majd akkor szóljatok, ha már látszanak az amerikai nyárfák.

Volt azonban Benkő Istvánnak még egy különlegessége. A Légrády-cég kiadásában megjelent »Kivándorló zsebkönyve« című kis utmutató könyvet betéve tudta és mindent tudott elméletileg, ami az utra, okmányokra, pénz-beváltásra, orvosi vizsgálatra és egyéb ellenőrzésre vonatkozott. Gyakorlatilag ellenben a legteljesebb gyámoltalanságot áruolta el.